Rufián, el salvador d?Espanya

Opinió | 23-10-2026 | 19:04

Rufián, el salvador d?Espanya

A veure si ho entenc: el dirigent d?ERC que va dir que al cap de 18 mesos tornaria a la República catalana ara vol salvar Espanya? O, si més no, salvar Espanya del PP i Vox? És això, oi?

A més, no ho va dir una vegada, sinó dues. La primera, en una entrevista a El Nacional de Pepe Antich, el 9 de desembre de 2015: «No hi ha pla B: 18 mesos al Congrés, ni un dia més». La segona, quatre dies després, a Público, de Jaume Roures: «En 18 meses dejaré mi escaño para regresar a la República Catalana». Si fa no fa, la mateixa frase.

Com les famoses 155 monedes de plata. Per descomptat, el màxim responsable de l?aplicació del 155 és Carles Puigdemont, que va canviar de parer quan ja havia decidit avançar les eleccions.

Tanmateix, no tinc cap mena de dubte que el tuit de Rufián va fer de guspira. El seu tuit i els de la resta de dirigents de Junts que van amenaçar amb plegar: Toni Castellà, Titon Laïlla, Jordi Cuminal, Albert Batalla, entre d?altres. El primer, per cert, encara és diputat al Parlament.

També hi van influir els estudiants que es manifestaven a la plaça de Sant Jaume i que, a aquella hora del matí, exigien «independència» i ja titllaven de «botifler» el president de la Generalitat. Un polític de cap fred no s?ha de deixar endur mai per les emocions. En política, la força es mesura en vots, no en manifestants.

En tot cas, el mateix que acusava Puigdemont de vendre?s per calés és qui ara vol continuar a Madrid. Té raons poderoses per fer-ho: gairebé 140.000 euros a l?any. Després de gairebé onze anys ?i els que li queden?, feu números.

L?operació Rufián sempre m?ha semblat, valgui la redundància, una operació d?autopromoció, fins i tot malgrat el predicament que té ?o tenia? en alguns sectors de l?esquerra espanyola. Que

vagi ara a Algesires o a Valladolid a demanar un referèndum d?autodeterminació per a Catalunya.

El més sorprenent és que el seu partit li hagi permès fer bullir l?olla durant... un any i mig! En efecte, va començar a parlar-ne el juliol de 2025. Entremig hi ha hagut dos actes públics ?un a Madrid i un altre a Barcelona? i un munt de declaracions als mitjans.

Tot plegat erosiona l?autoritat d?Oriol Junqueras, que ja va revalidar el càrrec amb un 40 % dels militants en contra. El president d?Esquerra no ha sabut, o no ha volgut, reconduir la situació. S?ha vist superat pels esdeveniments.

En qualsevol altre partit, si un cap de llista aprofités el seu càrrec per intentar muntar una altra candidatura, hauria estat expulsat o, com a mínim, expedientat.

D?altra banda, està per veure la rendibilitat de la maniobra. Això només ho sabrem la nit electoral. Però, fins i tot en aquest cas, serà a costa de cedir un escó per Barcelona, amb sortida assegurada, a una dirigent desconeguda de Podem.

A més, l?esquerra sembla més desunida que mai. A la rivalitat política i personal entre Yolanda Díaz i Irene Montero cal afegir-hi les tensions inevitables en campanya electoral. El mateix Jaume Asens ja ha disparat una perdigonada.

No puc dir que m?entristeixi. Ben al contrari. Entre altres raons, perquè Pedro Sánchez necessita, de totes totes, aquests vots si vol continuar al capdavant del Govern. Després de les eleccions de 2023, Sumar va aportar una trentena d?escons. Al final, potser la iniciativa de Rufián li costarà a Sánchez la Moncloa. Tant de bo.

Autor: Xavier Rius